

Sygn. akt IX GC 185/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Boratyński

Protokolant :sekretarz sądowy Agnieszka Rodak

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2018 r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. D.

przeciwko K. G.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda I. D. kwotę 205.649,83 zł. (dwieście pięć tysięcy sześćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi:

1. od kwoty 5.604,86 zł. (pięć tysięcy sześćset cztery złote osiemdziesiąt sześć groszy) od dnia 11 października 2016r. do dnia zapłaty;
2. od kwoty 8.921,70 zł. (osiem tysięcy trzysta dziewięćset dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 11 października 2016r. do dnia zapłaty;
3. od kwoty 4.949,48 zł. (cztery tysiące dziewięćset czterdzieści dziewięć złotych czterdzieści osiem groszy) od dnia 18 października 2016r. do dnia zapłaty;
4. od kwoty 5.159,70 zł. (pięć tysięcy sto pięćdziesiąt dziewięć złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 20 października 2016r. do dnia zapłaty;
5. od kwoty 8.218,70 zł. (osiem tysięcy dwieście osiemnaście złotych siedemdziesiąt groszy) od dnia 22 października 2016r. do dnia zapłaty;
6. od kwoty 10.420,23 zł. (dziesięć tysięcy czterysta dwadzieścia złotych dwadzieścia trzy grosze) od dnia 27 października 2016r. do dnia zapłaty;
7. od kwoty 14.184,70 zł. (czternaście tysięcy sto osiemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt groszy) od dnia 1 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
8. od kwoty 2.245,75 zł. (dwa tysiące dwieście czterdzieści pięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 1 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
9. od kwoty 4.452,95 zł. (cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt dwa złote dziewięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 3 listopada 2016r. do dnia zapłaty;

10. od kwoty 7.843,50 zł. (siedem tysięcy osiemset czterdzieści trzy złote pięćdziesiąt groszy) od dnia 3 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
11. od kwoty 4.129,25 zł. (cztery tysiące sto dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia pięć groszy) od dnia 4 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
12. od kwoty 7.778,40 zł. (siedem tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) od dnia 8 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
13. od kwoty 4.410,00 zł. (cztery tysiące czterysta dziesięć złotych) od dnia 10 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
14. od kwoty 5.807,60 zł. (pięć tysięcy osiemset siedem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 13 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
15. od kwoty 3.895,58 zł. (trzy tysiące osiemset dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 15 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
16. od kwoty 3.137,40 zł. (trzy tysiące sto trzydzieści siedem złotych czterdzieści groszy) od dnia 15 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
17. od kwoty 7.666,00 zł. (siedem tysięcy sześćset sześćdziesiąt sześć złotych) od dnia 15 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
18. od kwoty 7.008,25 zł. (siedem tysięcy osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) od dnia 16 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
19. od kwoty 4.505,00 zł. (cztery tysiące pięćset pięć złotych) od dnia 18 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
20. od kwoty 864,00 zł. (osiemset sześćdziesiąt cztery złote) od dnia 22 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
21. od kwoty 9.248,00 zł. (dziewięć tysięcy dwieście czterdzieści osiem złotych) od dnia 22 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
22. od kwoty 4.165,00 zł. (cztery tysiące sto sześćdziesiąt pięć złotych) od dnia 24 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
23. od kwoty 2.975,00 zł. (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt pięć złotych) od dnia 24 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
24. od kwoty 4.373,25 zł. (cztery tysiące trzysta siedemdziesiąt trzy złote dwadzieścia pięć groszy) od dnia 25 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
25. od kwoty 6.319,75 zł. (sześć tysięcy trzysta dziewiętnaście złotych siedemdziesiąt pięć groszy) od dnia 26 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
26. od kwoty 6.417,50 zł. (sześć tysięcy czterysta siedemnaście złotych pięćdziesiąt groszy) od dnia 29 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
27. od kwoty 10.433,10 zł. (dziesięć tysięcy czterysta trzydzieści trzy złote dziesięć groszy) od dnia 29 listopada 2016r. do dnia zapłaty;
28. od kwoty 3.029,37 zł. (trzy tysiące dwadzieścia dziewięć złotych trzydzieści siedem groszy) od dnia 30 listopada 2016r. do dnia zapłaty;

29. od kwoty 4.848,80 zł. (cztery tysiące osiemset czterdzieści osiem złotych osiemdziesiąt groszy) od dnia 3 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

30. od kwoty 8.318,20 zł. (osiem tysięcy trzysta osiemnaście złotych dwadzieścia groszy) od dnia 4 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

31. od kwoty 6.270,00 zł. (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych) od dnia 8 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

32. od kwoty 7.952,40 zł. (siedem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote czterdzieści groszy) od dnia 13 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

33. od kwoty 4.936,41 zł. (cztery tysiące dziewięćset trzydzieści sześć złotych czterdzieści jeden groszy) od dnia 14 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

34. od kwoty 5.160,00 zł. (pięć tysięcy sto sześćdziesiąt złotych) od dnia 15 grudnia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz powoda I. D. kwotę 21.100,00 zł (dwadzieścia jeden tysięcy sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Sławomir Boratyński

Sygn. akt IX Gc 185 / 17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 kwietnia 2016 r. (k. 3i nast.) strona powodowa I. D. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. G. kwoty 205 649 , 83 zł. z tytułu niezapłaconych faktur wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości 0,3 % wartości za każdy dzień zwłoki od poszczególnych należności składających się na należność główną i za okresy szczegółowo wskazane w pozwie na k. 4 wraz z kosztami postępowania . Przedmiotowy pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym.

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że powód prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) STACJA PALIW , w ramach której między innymi sprzedaje paliwo do pojazdów silnikowych na stacjach paliw . Pozwana prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) związaną między innymi z transportem drogowym oraz działalność związaną z przewozem osób lub towarów . W ramach prowadzonej działalności gospodarczej pozwana nabyła od powoda szereg towarów między innymi olej napędowy , wycieraczki , rękawice ,ścierki opaski .Za wszystkie towary zostały wystawione faktury VAT , w których został określony zakupiony towar ,cena i termin płatności. Ze strony pozwanej faktury zostały podpisane lub parafowane przez uprawnionych do otrzymania faktury pracowników pozwanej . Zestawienie faktur znajduje się na k. 6 i 7 . W związku z brakiem zapłaty należności w terminie powód pismem z dnia 13 marca 2017 r. wezwał pozwaną do zapłaty żądanej kwoty z tytułu niezapłaconych faktur . Pozwana opłaciła jedynie faktury opiewające na kwotę 2 453,22 zł. oraz 2 478 zł. Pozostała część zadłużenia opiewającą na kwotę 205 649,83 zł. nie została opłacona .W piśmie z dnia 24 marca 2017 r. pozwana stwierdziła ,że nie jest w stanie uiścić zobowiązania w całości oraz złożyła prośbę o rozłożenie długu na raty .

Zarządzeniem z dnia 8 maja 2016 r. odmówiono skierowania sprawy do postępowania nakazowego i sprawę skierowano do postępowania zwykłego (k. 2) .

Odpis pozwu wraz z odpisami załączników został pozwanej doręczony w dniu 8 czerwca 2017 r. (k. 58) . Pozwana w zakreślonym jej w zarządzeniu z dnia 30 maja 2017 r. terminie (k. 50) nie złożyła na piśmie odpowiedzi na pozew .

Strona powodowa w toku postępowania podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie na terminie rozprawy w dniu 25 sierpnia 2017 r. (k. 69 i nast.), w dniu 5 stycznia 2018 r. (k. 96 i nast.) oraz w dniu 13 kwietnia 2018 r. (k. 118 i nast.), a także w piśmie procesowym z dnia 4 września 2017 r. (k. 74 i nast.).

Pozwana na terminie rozprawy w dniu 13 kwietnia 2018 r. nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie .

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako osoba fizyczna wpisana do (...) pod nazwą I. D. STACJA PALIW (wydruk z (...) strony powodowej k. 36) .Strona pozwana działała również jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą K. G. (wydruk z (...) strony pozwanej k. 35 oraz k. 46) . Strony pozostawały w stałych stosunkach handlowych (okoliczność bezsporna między stronami) . W ramach współpracy stron pozwana nabywała na stacji paliw należącej do powoda między innymi paliwo oraz artykuły znajdujące się w ofercie stacji paliw , w tym żetony do myjni samochodowej . Z tytułu sprzedaży towarów oraz usługi związanej z myciem samochodów strona powodowa wystawiła na pozwaną faktury VAT . Pierwsza z faktur objętych niniejszym pozwem nr 10 938/16/0001 została wystawiona w dniu 18 września 2016 r. , zaś ostatnia nr 13 (...) w dniu 23 listopada 2016 r. (faktury k. 18 i nast.) . Każda z faktur określała jej termin płatności , sposób płatności oraz wysokość rabatu . Faktury zawierały także adnotację o wysokości odsetek , które miały być naliczane od dnia następnego po ich terminie płatności określonym w fakturach- odsetki te miały być naliczane w wysokości 0.30 % wartości faktury za każdy dzień zwłoki. Pismem z dnia 13 marca 2017r. powód działający poprzez swojego pełnomocnika wezwał pozwaną do zapłaty kwot dochodzonych pozwem (vide pisma k. 13 i nast.) .W odpowiedzi na pismo w sprawie zadłużenia pozwana pismem z dnia 24 marca 2017 r. poinformowała pełnomocnika powoda o jej sytuacji materialno – finansowej ,zadeklarowała spłatę zadłużenia oraz wystąpiła z prośbą o rozłożenie jej długu na raty (k. 17) .

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów dołączonych przez stronę powodową do pozwu . Sąd Okręgowy mając na względzie cały materiał dowodowy uznał przedmiotowe dokumenty złożone do akt przez stronę powodową za dowody wiarygodne . Dowody w postaci dokumentów złożone do akt przez stronę powodowa nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną , jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości , czy też wiarygodności , a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej . Warto tu także wskazać ,że pozwana nie wykazała , aby podjęła jakieś działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym , gdy otrzymała przedmiotowe faktury , czy też samo wezwanie do zapłaty . Skoro zatem sama pozwana nie podważała walorów dowodowych tych dokumentów , to również Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich mocy dowodowej z urzędu .

W niniejszym postępowaniu Sąd Okręgowy dopuścił także dowody osobowe z zeznań świadków oraz stron . Świadek R. A. pracownik powoda (k. 15) - sprzedawca na stacji paliw zeznał (k. 119 i nast.) ,że dla pozwanej paliwo było tankowane do baków samochodów oraz do zbiorników przywożonych busem . Niektóre tankowania odbywały się też z udziałem pozwanej – chociaż pozwana samodzielnie nie przyjeżdżała na stację, aby zatankować paliwo. Paliwo objęte fakturami zostało pozwanej wydane. Paliwo głównie odbierał partner pozwanej lub jej pracownicy – kierowcy . Ani partner pozwanej , ani jej kierowcy nie okazywali świadkowi upoważnienia do tankowania, ale takie upoważnienie wynikało dla niego z samego faktu obecności pozwanej przy tankowaniu. Oprócz paliwa w imieniu pozwanej były nabywane także drobne akcesoria . Świadek W. K. również pracownik powoda (k. 16) zeznał (k. 122 i nast.) ,że pozwana osobiście samochodów ciężarowych, które należały do pozwanej nie tankowała. Robili to albo jej partner , albo kierowca. Gdy był jakiś kierowca, którego świadek nie znał to pozwana przyjeżdżała „osobówką” i odbierała fakturę i ją podpisywała. Przy pierwszym tankowaniu nieznanego kierowcy była zawsze pozwana. Pozwana tankowała paliwo do samochodów do baków lub do busa (do zbiorników, których miał dwa). Również ten świadek zeznał ,że paliwo objęte fakturami dołączonymi do pozwu zostało wydane dla pozwanej. Faktury były wystawiane bezpośrednio po tankowaniu. Nie było takiej sytuacji, aby były wystawiane w późniejszym okresie. Z zeznań powyższych świadków wynika ,że to oni wystawili przedmiotowe faktury. Powód I. D. zeznał natomiast (k. 124 i nast.) ,że współpracę z pozwaną nawiązał w ten sposób, że jej partner zgłosił się do niego , że chciał brać paliwo na przelew na samochód

ozn. że będzie tankował samochód ciężarowy. Występował on w imieniu pozwanej . Wszystkie faktury od samego początku były płatne przelewem i były one płatne przez pozwaną w terminie. On rzadko był przy wydawaniu paliwa, ale kilka razy gdy kręcił się na stacji widział pozwaną , w tym gdy była ze swoim partnerem , gdy ten lał paliwo do busa – do zbiorników w busie. Widział też kilka razy kierowców pozwanej, gdy tankowali paliwo do samochodów do baków. Płatności były dokonywane tylko i wyłącznie przez pozwaną. W trakcie współpracy pozwana nigdy nie kwestionowała żadnej faktury. Zawsze wszystkie faktury były regulowane , ale do czasu. Powód informował pozwaną, że są niezapłacone faktury i ona o tym wiedziała. Wówczas nie zakwestionowała żadnej faktury. Pozwana gdy wstrzymano dostawy wyraziła wolę spłaty zadłużenia wobec powoda , w czasie rozmowy gdy spotkali się w tej sprawie. Było to zimą. Po tej rozmowie pozwana zapłaciła jedną fakturkę i wszystko ucichło. Żona powoda informowała pozwaną jaki jest jej stan zadłużenia. W rozmowie ze powodem pozwana mówiła , że tę kwotę spłaci w ratach . Pozwana K. G. w swoich zeznaniach (k. 126 i nast.) potwierdziła ,że współpracę handlową z powodem nawiązał w jej imieniu jej były partner i on dokonywał wszystkich ustaleń. Zeznała ,że nie wie czy całe paliwo objęte niniejszym postępowaniem zostało wydane przez powoda, część na pewno. Paliwo w jej imieniu na pewno odbierał jej były partner R. Z. oraz pracownicy czyli kierowcy. Nie była przekonana czy paliwo, które było w jej imieniu odbierane lądowało w bakach jej samochodów. Część faktur objętych postępowaniem otrzymała , czy wszystkie tego nie wiedziała. Po otrzymaniu faktur – tych które otrzymała nie kwestionowałam ich zasadności wystawienia. Potwierdziła także ,że wyraziła wolę spłaty tego zadłużenia , ale w między czasie wszystko to przeanalizowała i okazało się, że były kupowane dużo większe ilości paliwa niż były potrzebne. Potwierdziła także ,że zobowiązała się do spłaty w ratach, mimo, że to nie ona odbierała paliwo. Wtedy nie kwestionowała żadnych płatności. Było spotkanie z powodem na początku 2017 roku zimą , wtedy spłaciła jedną fakturę. Nigdy nie kwestionowała faktur wystawionych przez powoda.

Sąd Okręgowy uznał ,że zeznania świadków oraz stron są wiarygodne i obdarzył je w całości wiarą . Zeznania tych osób są ze sobą zgodne , spójne , wzajemnie się uzupełniają , jak również pozostają w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu , który do akt złożyła strona powodowa .Są z tym materiałem dowodowym zbieżne i również wzajemnie się z nim uzupełniają i dlatego właśnie między innymi w ocenie Sądu Okręgowego zasługują na obdarzenie ich wiarą. Zeznania te złożone w niniejszym postępowaniu są w ocenie tutejszego Sądu w kontekście całokształtu ujawnionego materiału dowodowego – wiarygodne , miarodajne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy . Dają one obraz wzajemnej współpracy stron jej przebiegu oraz kontaktów handlowych stron . Są logiczne i spójne . Ponadto za miarodajnością tychże zeznań przemawia również fakt, iż są one zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz fakt, iż osoby , te w tym świadkowie bezpośrednio uczestniczyli w wykonywaniu przedmiotowych umów – ich realizacji i mieli wiedzę na temat realizacji umów przez ich strony . Zeznania te nie zostały także w żaden sposób skutecznie podważone przez strony oraz profesjonalnego pełnomocnika procesowego strony powodowej .

Pozwana chociaż w swoich zeznaniach podważała , aby otrzymała wszystkie faktury objęte pozwem to , nie kwestionowała już prawidłowości zapisów oznaczonych w fakturach co do ceny i terminu ich płatności , czy też wysokości odsetek . Strona pozwana nie twierdziła w szczególności ,że strony nie umówiły się na takie odsetki- na odsetki umowne - i aby zapis w zakresie odsetek było to jednostronne oświadczenie powoda – jednostronna czynności powoda na fakturach - w zakresie zapisu o tych odsetkach , który nie miał potwierdzenia we wcześniejszych w uzgodnieniach stron w tym zakresie . Jak wskazano powyżej z tytułu wystawienia faktur , czy danych które się znalazły w fakturach strona pozwana nie zgłosiła żadnych konkretnych zarzutów .

Do zawarcia umów pomiędzy stronami w ocenie Sądu Okręgowego doszło poprzez fakty dokonanie , chociaż sama pozwana bezpośrednio w tych czynnościach nie uczestniczyła tj. przez zatankowanie paliwa i nabycie innych towarów , czy też usług na stacji paliw przez stronę pozwaną oraz poprzez wydanie zakupionego towaru czy też zrealizowanie usługi przez stronę powodową . Umowy , które zawarły strony w powyższy sposób zawierały elementy tak umowy kupna sprzedaży , jak też umowy usługi , gdy tyczy się to nabycia żetonów do myjni samochodowej . W ocenie Sądu Okręgowego zawarcie tych umów znajdowało następnie potwierdzenie właśnie w wystawianych dokumentach księgowych jakimi są faktury VAT .

Stosownie do przepisu art. 95 § 1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, można dokonać czynności prawnej przez przedstawiciela. Czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego (art. 95 § 2 kc). Umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się natomiast albo na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo) – art. 96 kc . W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się jednak zgodnie ,że pełnomocnictwo może być udzielone w sposób wyraźny , jak też w sposób dorozumiany - per facta concludentia (por. Komentarz do Kodeksu cywilnego autorstwa K. Piaseckiego , Księga pierwsza. Część ogólna , Zakamycze 2003 , teza 3 , 6 do art. 96 , teza 1 do art. 99 , por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r. , II CKN 46/01 , LEX 121714 , wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 lipca 1992 r. , I ACr 323/92 , OSA 1993/7/47) . Udzielone pełnomocnictwo może być natomiast pełnomocnictwem rodzajowym albo pełnomocnictwem ogólnym . Brak jest jednak podstaw , aby przyjąć ,że w przedmiotowym przypadku osoby , które działały w imieniu strony pozwanej i kwitowały w jej imieniu odbiór towaru czy faktur działały w ramach pełnomocnictwa ogólnego . Zgodnie z przepisem art. 98 kc pełnomocnictwo ogólne obejmuje bowiem umocowanie do czynności zwykłego zarządu i w takim przypadku winno ono być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności stosownie do przepisu art. 99 § 2 kc . Zwykły zarząd odnosi się natomiast do czynności polegających na zwykłej , codziennej eksploatacji całego przedsiębiorstwa pozwanej spółki . Pełnomocnictwo rodzajowe dotyczy natomiast określonej kategorii czynności prawnych np. sprzedaży i nabywaniu rzeczy oraz zawierania innych umów z tym związanych (por. Komentarz autorstwa K. Piaseckiego , teza 1 i 2 do art. 98) . Należy nadto wskazać ,że przyjmuje się za szczególny wypadek dorozumianego pełnomocnictwa umocowanie płynące z przydzielenia kompetencji wynikających ze struktury osoby prawnej dla osób zajmujących się określonymi sprawami w określonej jednostce strukturalnej tej osoby prawnej czy innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą . Zatrudnienie zaś w strukturze danego podmiotu na określonym stanowisku wiąże się z udzielonym - w sposób wyraźny lub nawet tylko dorozumiany - umocowaniem do dokonywania określonych czynności prawnych w imieniu pracodawcy. Tego rodzaju pełnomocnictwo musi być odróżnione od upoważnienia do wykonywania czynności faktycznych, które nie jest równoznaczne z pełnomocnictwem do czynności prawnych. Cechą charakterystyczną działań podejmowanych przez pracowników, którym przez fakt zatrudnienia na określonym stanowisku w strukturze danej osoby przyznaje się upoważnienie do dokonywania w ramach ich kompetencji czynności prawnych z osobami trzecimi, jest powtarzalność tych działań (por. powołany powyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie II CKN 46/01 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1985 r. , III CRN 395/85, OSNC 1986 /11/184 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 r. , I CKN 323/99 , OSNC 2002/7-8/94) . Z taką powtarzalnością działań pracowników strony pozwanej mamy do czynienia również w niniejszym przypadku i trudno jest uznać , że pracownicy ci działający w imieniu strony pozwanej nie byli uprawnieni do składania oświadczeń woli w ramach zawieranych przez stronę pozwaną umów i by nie byli jednocześnie upoważnieni do reprezentowania tego podmiotu przy zawieraniu tego rodzaju czy też innych umów oraz zaciągania innego rodzaju zobowiązań oraz składania związanych z tymi umowami dalszych oświadczeń woli . Należy również pamiętać o tym ,że strona powodowa wykazała , że pozwana w tym zakresie świadomie tolerowała działania tych osób , jako pełnomocników oraz ,że posiadała ona nie tylko wiedzę o takim ich działaniu , ale również zaniechała zgłoszenia sprzeciwu wobec takiego działania , co mogło zaś stanowić konkludentne udzielenie pełnomocnictwa w tym zakresie . Kto bowiem świadomie znosi działanie innej osoby jako pełnomocnika, ujawnia wolę jej umocowania i to zarówno wobec niej, jak i wobec osoby, z którą uprzednio dokonała ona czynności w cudzym imieniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 sierpnia 1995 r. , I ACr I ACr 410/95 , (...)) .

Stosownie zaś do treści art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego powódka wywiązała się z obowiązków sprzedawcy - wydała wymienione w fakturach towary pozwanej , jako kupującemu przenosząc jednocześnie na nią ich własność.

Stosownie zaś do przepisu art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie (art. 734 § 1 kc) . Zgodnie z przepisem art. 735 § 1 kc jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za

wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2). Zgodnie z zapisem art. 744 kc w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Z materiału dowodowego znajdującego się w aktach niniejszego postępowania wynika, że strona powodowa w całości wykonała ciążące na niej obowiązki wynikające z przedmiotowych umów. Strona pozwana w powyższym zakresie nie przedstawiła natomiast żadnych dowodów podważających to ustalenie Sądu Okręgowego, jak też nie wykazała w żaden sposób, że sama również wykonała ciążące na niej obowiązki wynikające z umów zawartych ze stroną powodową. Należy tu także wskazać, że reguła dotycząca ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) nie może być rozumiana w ten sposób, że zawsze, bez względu na okoliczności sprawy, ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej. Jeżeli strona powodowa udowodniła fakty przemawiające za zasadnością powództwa, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających, jej zdaniem, oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20.04.1982r., I CR 79/82, wyrok z 17.12.1996r., I CR 45/96). Pozwana natomiast nie przedłożyła kontrdowodów, które podważałyby wiarygodność dowodów przedstawionych przez stronę powodową.

W tym miejscu należy również wskazać, że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i pozwanym - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy. Należy tu także wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowni z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W tym zatem zakresie jak wskazano powyżej Sąd Okręgowy faktury dołączone do pozwu obdarzył wiarą. To samo dotyczy także pozostałych dowodów dołączonych do akt przez stronę powodową co do których strona pozwana nie zgłosiła żadnych zarzutów co do ich wiarygodności, prawdziwości oraz co do ich mocy dowodowej. Należy tu także wskazać, że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy, rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy jako takiej, dokumentu określającego warunki umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r., I ACr 2/93, OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r., I ACr 12/93, OSA 1993/6/42), to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach.

Należy tu nadto wskazać, że obowiązujące przepisy - rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 marca 2011 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz. U. z roku 2011, nr 68, poz. 360 z późn. zm.) określają wprost w § 5 elementy, które powinna zawierać faktura VAT. Przepis ten wśród tych niezbędnych elementów nie przewiduje w ogóle wymogu jej podpisu przez odbiorcę faktury, a tym samym na odbiorcy faktury nie ciąży w ogóle obowiązek kwitowania jej odbioru. Tak więc skuteczność podpisu faktury przez

odbiorcę (w tym także w zakresie jego reprezentacji) nie tylko nie wpływa na ważność i skuteczność wystawienia takiej faktury , ale także tym bardziej na skuteczność i ważność stosunku podstawowego , na podstawie którego została ona wystawiona przez jej wystawcę .

Z tytułu zawartych umów strona pozwana przed zamknięciem rozprawy nie zgłaszała żadnych zarzutów , w tym w zakresie pierwotnego istnienia między stronami innych uzgodnień w zakresie warunków tych umowy niż te , do których odnosiły się zapisy zawarte w spornych fakturach . Strona pozwana nie twierdziła też ,że strony dokonały innych uzgodnień w tym w zakresie terminów płatności ceny za odebrane towary niż czyniły to przedmiotowe faktury czy też w zakresie wysokości odsetek . Nie wykazała także aby przy odbiorze towaru zgłaszała jakieś zastrzeżenia co do jego asortymentu , ilości i jakości .Nie twierdziła i nie wykazała także , aby odmówiła przyjęcia towaru objętego fakturami załączonymi do pozwu .

Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Tak więc termin płatności oznaczony w przedmiotowych fakturach - a z materiału dowodowego co należy jeszcze raz podkreślić - nie wynika , aby faktury w tej części czyniły odstępstwo od wcześniejszych innych uzgodnień stron w tym zakresie – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej , a wręcz przeciwnie mając na względzie zapis art. 488 kc jest on korzystniejszy dla strony pozwanej , niż przyjęcie obowiązku jednoczesnego spełnienia świadczenia wraz ze spełnieniem świadczenia wzajemnego strony powodowej . Jeżeli zatem strony w umowie wzajemnej nie ustalą terminu spełnienia świadczenia wzajemnego, w tym również terminu płatności ceny – wówczas nie znajdzie także zastosowania art. 455 k.c., lecz właśnie przepis art. 488 § 1 k.c. statuuje zasadę równoczesności spełniania świadczeń wzajemnych. Jeśli mamy więc do czynienia z umowami wzajemnymi – nie można mówić o zobowiązaniach bezterminowych (zob. J.P. Naworski, Głosa do wyroku SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7-8, poz. 187). W sytuacji zatem , gdy strony nie oznaczyły np. w umowie sprzedaży innego terminu zapłaty ceny, to wobec obowiązywania zasady równoczesności świadczeń – roszczenie o uiszczenie ceny staje się wymagalne z chwilą spełnienia przez sprzedawcę świadczenia niepieniężnego (wyrok SN z dnia 2 września 1993 r., II CRN 84/93, OSNCP 1994, nr 7-8, poz. 158, Wokanda 1994, nr 2, s. 4; uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47, Wokanda 1995, nr 1, s. 5, Orzecznictwo Sądów w sprawach Gospodarczych 1994, nr 9, poz. 161). Przepis art. 488 kc w niniejszym przypadku wyłącza zatem stosownie przepisu art. 455 kc . Nawet jednakże gdyby tak nie było , to i tak stosownie do tego ostatniego przepisu , jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Gdy zatem wystawca faktury umieszczając na niej termin zapłaty i doręczając ją dłużnikowi to również skutecznie wzywa tegoż do zapłaty świadczenia wzajemnego . I chociaż nie oznacza to , że roszczenie w ogóle istnieje , czy też , że jest ono zasadne to i tak nie ulega wątpliwości ,że faktura taka stanowi wezwanie do zapłaty . Przypisanie fakturze charakteru wezwania do zapłaty dotyczy natomiast tej sfery stosunku cywilnoprawnego , jakim jest wymagalność i termin zapłaty roszczenia. Faktura jest bowiem skutkiem zawarcia i wykonania umowy sprzedaży, a nie odwrotnie. Strona pozwana nie wykazała natomiast jak wskazano powyżej ,że strona powodowa nie wykonała należycie swoich obowiązków wynikających z zawartych przez strony umów .

Mając powyższe na względzie oraz przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki całą kwotę dochodzoną pozwem z tytułu należności głównej .

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższych należności składających się na należność główną . Zgodnie natomiast z przepisami art. 359 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Przepis ten statuuje zatem zasadę, że obowiązek zapłaty odsetek musi mieć podstawę bądź w czynności prawnej (z reguły w umowie), bądź w ustawie, bądź też w orzeczeniu sądu lub w decyzji innego właściwego organu. (J. Gudowski, Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia, Lexis Nexis 2013). Kodeks cywilny nie określa również pojęcia odsetek. W literaturze najczęściej rozumie się przez nie wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy (albo też innych zamiennych rzeczy ruchomych) lub za obracanie własnymi pieniędzmi w cudzym interesie. Są to odsetki

zwykle, mające charakter kredytowy. Od tego rodzaju odsetek należy odróżnić odsetki za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania pieniężnego (art. 481 § 1), które można traktować jako quasi-odszkodowanie, odszkodowanie ryczałtowe czy też swoistą represję cywilną. Suma odsetek zależy od wysokości stopy procentowej, wielkości długu głównego oraz czasu trwania tego długu lub czasu opóźnienia w jego uregulowaniu. Jeżeli obowiązek płacenia odsetek nie wynika z czynności prawnej, należą się one wierzycielowi wtedy, gdy przewiduje to przepis ustawy. W kodeksie przepisem takim jest m.in. art. 481 § 1 k.c., który znajdował zastosowanie w niniejszej sprawie. Z powyższego wynika zatem, że przepisy art. 481 § 1 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Wierzyciel więc, dochodząc odsetek na podstawie art. 481, nie musi wykazywać swej szkody. (J. Gudowski, op.cit.). Zgodnie bowiem z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). W aktualnym brzmieniu tego przepisu począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. są to odsetki ustawowe za opóźnienie.

Stosownie do zapisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. tj. z dnia 10 maja 2016 r. (Dz. U z roku 2016 poz. 684) jej przepisy stosuje się między innymi do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (art. 2 pkt 1 i 2). Zgodnie zaś z jej zapisem z art. 4 użyte w ustawie określenie transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. Przepisy tej ustawy w jej aktualnym brzmieniu w art. 4a stanowią nadto wprost, że do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny. Zgodnie jednakże z zapisem art. 7 ust. 1 w transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

- wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Stosownie do zapisu z ust. 2 termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela. Jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a nie jest spełniony warunek, o którym mowa w ust. 2, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r., I ACr 592/95, OSA 1996/10/48).

Jak wskazano powyżej strona powodowa niniejszym pozwem dochodziła odsetek umownych w wysokości 0.30 % wartości faktury za każdy dzień zwłoki. Stosownie natomiast do przepisu art. 481 § 2¹ kc maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Zgodnie natomiast z zapisem § 2² tego artykułu jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie. Stosownie zaś do zapisu § 2³ postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku

stosuje się przepisy ustawy. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy nie uwzględnił roszczenia w zakresie odnoszącym się do wysokości odsetek umownych w jakim strona powodowa dochodziła ich zasądzenia i zasądził je w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie oddalając roszczenie powoda w pozostałej części .

Strona pozwana co należy tu jeszcze raz podkreślić nie kwestionowała w przypadku przedmiotowych faktur terminów ,że płatności należności objętych fakturami przypadała na inny dzień ,niż ten który wskazała strona powodowa . W tym zakresie Sąd Okręgowy jednakże z urzędu uwzględnił ,że terminy płatności wskazany przez stronę powodową w pozwie w przypadku niektórych z faktur objętych niniejszym postępowaniem przypadł na dzień ustawowo wolny od pracy (k. dotyczy to należności z poz. 1, 7, 9, 15, 16, 20, 26 pozwu oraz faktur, z których te należności wynikają). Stosownie natomiast do przepisu art. 115 kc w jego dotychczasowym brzmieniu obowiązujących w dacie zawarcia przedmiotowych umów, jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dniami następnymi. Zgodnie z ustawą z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28 z późn. zm.) dniami wolnymi od pracy są wszystkie niedziele oraz następujące dni: 1 stycznia, 6 stycznia – Święto T., pierwszy i drugi dzień Ś. Wielkanocnych, 1 maja – Święto Pracy, 3 maja – Święto Narodowe Trzeciego Maja, pierwszy dzień Zielonych Świątek, dzień Bożego Ciała, 15 sierpnia – Wniebowzięcie Najświętszej M. P., 1 listopada – Wszystkich Świętych, 11 listopada – Narodowe Święto Niepodległości, 25 i 26 grudnia – dni Świąt Bożego Narodzenia. Przyjmowało się natomiast ,że dniami wolnymi od pracy nie są tzw. wolne soboty oraz pozostałe dni, w których praca nie jest wykonywana (uchwała SN z dnia 30 kwietnia 1976 r., III CZP 21/76, OSNC 1976, nr 10, poz. 208; uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 25 kwietnia 2003 r., III CZP 8/03, OSNC 2004, nr 1, poz. 1). O dniu ustawowo wolnym od pracy można bowiem mówić jedynie w odniesieniu do takich dni, które zostały uznane za wolne przepisem ustawy, a uregulowanie to ma walor powszechności, a nie ogranicza się do określonych zakładów pracy lub oznaczonych grup pracowników. Soboty nie charakteryzowały się takimi cechami, gdyż jako dni wolne nie miały charakteru powszechnego, chociaż obejmowały wiele grup pracowników i wiele zakładów pracy. Po zmianie tego przepisu od roku 2017 r. zyskał on nowe brzemienie . Stosownie zaś do aktualnego brzmienia tego przepisu jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. Przepis art. 115 kc w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16.12.2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2255), która weszła w życie 1.01.2017 r., stosuje się jednakże tylko i wyłącznie do terminów, które nie upłynęły przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej .

Przepis artykułu 115 k.c. ma zatem zastosowanie do terminów, które zakreślają ramy czasowe wykonania jakiejś czynności, np. termin na zapłatę należności z faktury, która uznawana jest jednocześnie za wezwania do zapłaty jeżeli spełnia wszystkie wymogi przewidziane dla wezwania .

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w przypadku roszczeń strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności dochodzonych przedmiotowym pozwem w przypadku tych należności, co do których terminy ich płatności oznaczony przez stronę powodową przypadał na dzień oznaczony w powyższym przepisie uznał ,że termin ten upływał w dniu następnym, który jest pierwszym dniem po dniu, w którym nie mógł zakończyć się termin zapłaty poszczególnych należności wynikających z faktur . Mając to na względzie Sąd Okręgowy oddalił również roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od tych należności na okres wcześniejszy oznaczony w pozwie, który obejmował w tym przypadku również dni wyłączone przez ustawodawcę powyższym przepisem, zasądzając należne odsetki od terminów ustalonych zgodnych z tym przepisem i oddalając powództwo w pozostałym zakresie . Odsetki od pozostałych należności zostały zasądzone przez Sąd Okręgowy za okresy zgodnie z żądaniem pozwu .

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc). Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata,

koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Zgodnie zaś z przepisem art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W przedmiotowym przypadku , jak wynika z powyższego powód uległ nieznacznie co do swoich roszczeń i to tylko i wyłącznie w zakresie części roszczenia ubocznego dochodzonego obok należności głównej - odsetek (tak w zakresie ich wysokości , jak też w zakresie terminów ich wymagalności) dlatego też całością kosztów Sąd Okręgowy obciążył stronę pozwaną .

Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu nie znalazł także podstaw aby orzec o kosztach postępowania na podstawie przepisu art. 101 kpc czy art. 102 kpc .

Sąd Okręgowy pełnomocnikowi powoda przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Sąd Okręgowy nie znalazł również podstaw aby rozłożyć z urzędu dochodzone pozwem świadczenie na raty na podstawie art. 320 kpc .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku.